

Имаше на този свѣтъ човѣкъ славенъ и богатъ. Всичко вж-
щи му бѣ въ редъ и късметътъ му
късметъ. Но и него сполетѣ най-
подиръ една беда. Синъ роди му
се желанъ, ала пратенъ май за
срамъ: тѣнъкъ, тѣнъкъ като клеч-
ка, дребенъ като буболечка. Щомъ
го майка му покаже съ него да се
погордѣй, кой го види, все се смѣй
и безъ друго ще имъ каже:

— Дребенъ е и костеливъ, но
дано да ви е живъ!

Жално майката поглежда и ба-
щата глава свежда. Боже, Боже,
що да правятъ, какъ сина си да
оправятъ?

Най-подиръ бащата рече:

— Не го искамъ дребенъ вече!
Не го искамъ толкозъ слабъ. Дай
му въ дветѣ ржце хлѣбъ! Отъ
днесъ искамъ да тлъстѣй, да расте,
да дебелѣй.

Бедната му мила майка се за-
бърка и завайка. Ахъ, какво да
стори клета? И затича се, разшета,
сълзи лѣе, брашно сѣе, хемъ на-
режда, хемъ го жали, въ пещъта
буенъ огънь пали, сладка баница
опече и тогасъ съ молба му рече:

— Яжъ, бре Тошко, яжъ по
множко! Лапай, гълтай, сине мили,
да растешъ, да сберешъ сили! »

Майка си послуша Тошко и за-
лапа той по много. Лапа, лапа,
мига мига, баницата му не стига.
И тѣй залъкъ подиръ залъкъ —
Тошко не е вече малъкъ. День ми-
нава, другъ наставка, и най-после,
слава Богу, промѣни се Тошко
много! Не е вече тѣнка клечка, ни-
то дребна буболечка. Заприлича
туй момченце на най-тлъстото пра-
сенце. Одърътъ му стана тѣсенъ.
Ето ви юнакъ чудесенъ! Вечъ ба-
ща му го не жали, а навредъ се
съ него хвали. Майка му и тя се
смѣе, все по-весело му пѣе.

— Яжъ ми, Тошко, яжъ по-
множко!

И тѣй Тошко все по-множко яде,
хрупа, трупа, трупа, лапа, лапа,
дебелѣе, после на тревата лѣга,
цѣлъ день сладко се изтѣга и на
слънцето се грѣе. Хемъ се грѣе,
хемъ си пѣе. А да учи, да се мж-
чи да работи, да се труди и се
потѣе, и насамъ-натамъ да тича, —
никакъ Тошко не обича. Знае той,
че щомъ лежи, и животътъ не тежи.